



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: J. R.
bytem K.
zastoupený advokátkou Mgr. Olgou Růžickovou
se sídlem Teplice, Dubská 390/4

proti
žalovanému: Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/5

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství mládeže a tělovýchovy ze dne 26. 8. 2020, č. j. MSMT – 31494/2020 – 5,

takto

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ministr školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministr“) podle 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) zamítl rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 5. 5. 2020, č. j. MSMT – 11350/2020 – 6 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Uvedeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 24. 10. 2013 o uznání studia bakalářského studijního programu „Právo“, studijního oboru „Právo“ zahraniční (slovenské) vysoké školy „Paneurópská vysoká škola n.o.“, se sídlem Tomášikova 200, 821 02 Bratislava, Slovenská republika (dále jen „PVŠ“), uskutečňovaném na území České republiky v městě Praze právnickou osobou „UNINOVA o.p.s.“, se sídlem Wuchterlova 523/5, 166 26 Praha 6 (dále jen „společnost UNINOVA“), za postavené na roveň studia na vysoké škole v ČR pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce namítal svévolnou změnu rozsahu a předmětu řízení, kterou spatřoval ve skutečnosti, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno „*uskutečňovaném na území České republiky v městě Praha právnickou osobou s názvem „UNINOVA o.p.s.“, se sídlem Wuchterlova 523/5, 166 26 Praha 6*“. Takto vymezený předmět řízení není dle žalobce v souladu s žádostí, ve které žalobce žádal o „*uznání studia bakalářského studijního programu „Právo“, studijního oboru „Právo“ zahraniční (slovenské) vysoké školy s názvem „Paneurópská vysoká škola“ za postavené na roveň studia na vysoké škole v České republice pro účely státní sociální podpory a důchodového pojištění*“. Žalobce odkázal na § 41 odst. 8 a § 45 odst. 4 správního řádu, podle kterých je změna předmětu řízení v dispozici žadatele, nikoli správního orgánu. Tvrdil, že ze strany prvostupňového orgánu došlo k rozšíření žádosti bez právního důvodu, čímž správní orgán I. stupně zasáhl do práv žalobce a zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí. Prvostupňový orgán měl posuzovat pouze studium na PVŠ, a to, zda je skutečně postaveno na roveň studia na vysokých školách v ČR. Dále žalobce odkázal na obecné požadavky kladené na výrok rozhodnutí obsažené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 15 A 57/2015-39, a v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118. Tvrdil, že v odvolacím řízení došlo opět ke změně vymezení předmětu, kdy již tento ve vymezení rozkladu uvádí, „*kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o uznání studia bakalářského studijního programu „Právo“, oboru „Právo“ na zahraniční vysoké školy s názvem „Paneurópská vysoká škola se sídlem Tomášikova 200, 821 02 Bratislava, Slovenská republika*“. Dle žalobce je otázka, o jakém předmětu řízení správní orgány rozhodovaly. Uvedené dle žalobce svědčí o zmatečnosti vedeného řízení, kdy předmět řízení byl správními orgány svévolně měněn, a nezákonnosti napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2014-4. Uzavřel, že byl studentem PVŠ. Rozhodující skutečností dle žalobce je e-mail ze dne 6. 3. 2020 od P. O., zaměstnance Ministerstva školství, vědy, výzkumu a sportu Slovenské republiky (dále jen „MŠ SR“), kde je pod bodem a) uvedeno, že PVŠ měla akreditovaný studijní program „Právo“ a jednalo se tak o zahraniční vysokou školu bez dalšího.
3. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že ze strany správních orgánů došlo k opominutí žalobcem předložených důkazů, a to rozhodnutí o přijetí ke studiu a

navazujícího potvrzení o studiu, ze kterých dle žalobce jednoznačně vyplývá, že byl studentem PVŠ. V této souvislosti žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K tomu odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75. Tvrdil, že závěry správních orgánů nemají oporu v důkazech, věcná a podložená tvrzení žalobce vyvrací bez relevantních tvrzení a důkazů, čímž činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 92/2012). Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá v absolutní absenci vypořádání se s věcnou a přesvědčivou argumentací žalobce ve vztahu k předchozímu rozhodnutí a také ve vztahu k rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 8 A 57/2017. K tomu odkázal rovněž na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, a tvrdil, že vedle nepřesvědčivého odůvodnění ministr nevymezil, z jakých důkazů vycházel a proč některé důkazy upřednostnil před jinými.

4. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal nezákonnost získaného důkazního prostředku, konkrétně e-mailové komunikace prvostupňového orgánu a MŠ SR, neboť o tomto postupu nebyl žalobce informován předem a tím mu byla odepřena možnost pokládat dotazy ve vztahu k PVŠ. Prvostupňový orgán se nespokojil s první odpovědí MŠ SR, že PVŠ je vysokou školou, a položil další sugestivní dotazy, které měly podle žalobce zajistit odpověď „na míru“.
5. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgán I. stupně porušil povinnost objektivizace skutkového stavu, když nezajistily důkazy ze strany PVŠ. Dle žalobce by postačovalo, aby správní orgán učinil dotaz na PVŠ a studium žalobce, což se nestalo. Správní orgán I. stupně selektivně přijal část důkazů v neprospěch žalobce a na základě těch rozhodl. Důkazy ve prospěch žalobce opominul.
6. Dále uvedl, že prvostupňový orgán konstatoval, že *„Žadatel prokázal, že v rozhodném období byl přijat a stal se studentem denní formy studia v bakalářském studijním programu „Právo“, studijní obor „Právo“ na Zahraniční vysoké škole, mající sídlo ve Slovenské republice, oprávnění působit jako soukromá vysoká škola a uskutečňovat tento studijní program na základě platné akreditace a bez omezení spočívajícího v zákazu přijímat uchazeče ke studiu. Po formální stránce byla naplněna část první ze dvou podmínek – studium na vysoké škole v cizině, ve smyslu postavení a oprávnění subjektu, který Žadatele ke studiu přijal – zahraniční vysoká škola.“* S ohledem na uvedené považoval žalobce napadené rozhodnutí za nesrozumitelné a nepřijatelné, neboť žalobce prokázal vše, co požadoval zdejší soud v rozsudku sp. zn. 8 A 57/2017, přesto žalobcově žádosti nebylo vyhověno. Skutkový stav tak nemohl být zjištěn dostatečně, kdy z odůvodnění plynou jiné závěry, než ze samotného výroku rozhodnutí.
7. V pátém žalobním bodě žalobce namítal nesprávnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 7369/2014/VOP/VB (dále jen „stanovisko VOP“) a dále rozsudku sp. zn. 8 A 57/2017 s tím, že se žalobce neřídil právním názorem vysloveným v uvedeném rozsudku. Žalovaný měl posoudit pouze to, zda je žalobcovo studium na PVŠ postaveno na roveň studiu na vysoké škole v České republice (dále jen „ČR“). Tato otázka byla správními orgány posouzena nesprávně.
8. Tvrdil, že otázka, zda studium v předmětném studijním programu absolvoval v sídle PVŠ, či nikoliv, nebyla předmětem řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru liché a nedostatečné. Podstatou řízení bylo zjištění studia žalobce na PVŠ, kdy toto bylo žalobcem prokázáno. Tato skutečnost pak byla potvrzena i prvostupňovým orgánem.

9. V šestém žalobním bodě žalobce obecně namítl nespravedlivost rozhodnutí žalovaného. Žalobce měl jednat v dobré víře, že je dle vydaných potvrzení studentem zahraniční vysoké školy, přičemž napadeným rozhodnutím měl být postaven do právního vakua, což mělo negativní dopad na další soukromá a ústavně garantovaná práva žalobce, zejména na právo na vzdělání, a s tím spojená sociální práva.
10. Závěrem žaloby žalobce žádal soud o vyslovení závazného právního názoru ohledně otázky, zda žalobcovo studium na PVŠ bylo postaveno na roveň studia na vysoké škole v ČR.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě a související vyjádření

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Upozornil, že žalobní námitky uplatnil žalobce již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí a ministr se s nimi vypořádal v napadeném rozhodnutí.
12. Uvedl, že žalobce v řízení tvrdil, že byl v rozhodném období přijat a stal se formálně studentem PVŠ v bakalářském studijním programu „Právo“, studijní obor „Právo“. Žalovaný však kladl důraz na výraz „formálně studentem PVŠ“. V průběhu řízení totiž vyšly najevo skutečnosti, ze kterých jasně vyplývá, že studium žalobce nebylo uskutečňováno ve Slovenské republice, avšak v ČR prostřednictvím společnosti UNINOVA. Tato skutečnost jasně vyplývá z listin, které předložil žalobce, ve kterých byla jako místo studia uváděna Praha a které byly opatřeny razítkem společnosti UNINOVA. Žalobce tuto skutečnost v řízení také nijak kvalifikovaně nerozporoval. Z dalších důkazních materiálů, konkrétně z komunikace s MŠ SR pak plyne, že PVŠ neměla v rozhodném období oprávnění uskutečňovat bakalářský studijní program „Právo“, studijní obor „Právo“, na území ČR sama ani prostřednictvím jiné právnické osoby.
13. Žalovaný dále upozornil na bod 53 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2020, č. j. 11 A 26/2019 – 42, který se sice týká řízení o uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, (dále jen „zákon o vysokých školách“), avšak právní závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Z argumentace uvedené v tomto bodě totiž vyplývá, že PVŠ překročila své kompetence, když vydala žalobci potvrzení o studiu (a další listiny, které navrhnul žalobce k důkazu). Zdejší soud uvedl, že *„Správní orgány ani soud nemůže ignorovat toto překročení oprávnění zahraniční univerzitou a slepě vzdělání uznat jenom na základě formálního diplomu, který neměl být v daném případě vydán“*. Pokud se vyjde z této argumentace, pak lze mít vážné pochybnosti, zda bylo v řízení vůbec prokázáno, že žalobce byl studentem PVŠ. Tím, že vzdělávání bylo poskytováno v rozporu s českými a slovenskými právními předpisy, došlo k vydání potvrzení o studiu a rozhodnutí o přijetí v rozporu s právními předpisy.
14. Ke svévolné změně předmětu řízení žalovaný uvedl, že žalobce v žádosti neuvedl obor svého studia (tato skutečnost vyplynula až z přílohy k žádosti – potvrzení o studiu), v údajích o zahraniční vysoké škole uvedl „Paneurópská vysoká škola“, se sídlem Bratislava, a v údajích místo a stát studia uvedl Praha, ČR. V následující korespondenci, zejména ve své žádosti ze dne 11. 12. 2013, k níž přiložil potvrzení o studiu vydané studijním oddělením „UNINOVA o.p.s.“, je žalobcem vymezeno studium, které má být správním orgánem prvního stupně posuzováno a uznáno – toto studium je tedy předmětem řízení vymezeným samotným žalobcem. Předmět řízení uvedený ve výroku napadeného

rozhodnutí odpovídá předmětu řízení vymezenému žalobcem i skutkovému stavu zjištěnému správním orgánem prvního stupně v průběhu řízení.

15. Námitku opomenutých důkazů nelze dle žalovaného považovat za důvodnou. V řízení vyšlo najevo, že vzdělávání bylo žalobci poskytováno v rozporu s právními předpisy, přičemž tyto skutečnosti plynuly z oficiálních vyjádření k tomu kompetentních orgánů. V řízení nevyplýnuly žádné skutečnosti, na základě kterých by měl žalovaný důvod pochybovat o sděleních slovenské strany. Pokud je tak žalovanému oficiální cestou a k tomu kompetentním orgánem sděleno, že PVŠ není oprávněna poskytovat vysokoškolské vzdělání na území ČR prostřednictvím UNINOVA, pak případná potvrzení o studiu a jiné listiny předložené žalobcem jsou s ohledem na dotčené právní předpisy a právní závěry uvedené ve výše uvedeném rozsudku irelevantní. Žalovaný tak nebyl povinen odstraňovat domnělou nekonzistenci ve skutkovém základě věci, jak tvrdí žalobce. Žalovaný naopak dostal zcela nárokům zásady materiální pravdy, když se nespokojil s „formálním osvědčením“ na základě předložených dokumentů, ale zkoumal i další okolnosti studia žalobce. V této souvislosti je také třeba odmítnout námitku, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. V napadeném rozhodnutí a v rozhodnutí orgánu prvního stupně je jasně a srozumitelně uvedeno, z jakého důvodu nemohlo být žádosti žalobce vyhověno. Je zde uvedeno, o jaké důkazy správní orgán své závěry opřel a jak dospěl k právním závěrům, na nichž jsou rozhodnutí založena.
16. Veřejný zájem a zásada materiální pravdy opravňovaly žalovaného obrátit se na MŠ SR. Žalovaný odmítl názor, že by při tom byly jakkoliv porušeny procesní předpisy. Výkladem § 51 odst. 2 správního řádu se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, či rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Z citované judikatury plyne, že správní orgán postupuje konformně s § 51 odst. 2 správního řádu, pokud umožní účastníkovi řízení seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce se měl možnost seznámit s dotčenou e-mailovou komunikací postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu. Otázky položené prostřednictvím dotčené e-mailové komunikace nelze považovat za sugestivní či jinak manipulativní, neboť jejich zodpovězení spočívalo v posouzení skutečností objektivního charakteru, přičemž k těmto otázkám se vyjadřoval k tomu příslušný orgán.
17. Dle žalovaného nebyly ignorovány právní závěry rozsudku sp. zn. 8 A 57/2017 či veřejné ochránkyně práv. Městský soud v Praze (stejně jako veřejná ochránkyně práv) se v rozsudku zabýval výkladem neurčitého právního pojmu „studium na středních a nebo/vysokých školách v cizině“, který se objevuje v zákonech o sociální podpoře a důchodovém pojištění. Na základě teleologického výkladu příslušných norem dospěl soud k závěru, že dotčený pojem by se měl vykládat extenzivně, tedy lze pod něj subsumovat i případy, kdy student studuje zahraniční vysokou školu prostřednictvím tuzemského zprostředkovatele (a studium se fakticky uskutečňuje v ČR). Ač to Městský soud v Praze explicitně neuvedl, jistě je podmínkou, že takové studium probíhá v souladu s tuzemskými a zahraničními právními předpisy, nikoliv protiprávně, jako je tomu v rubrikované věci.
18. V replice ze dne 13. 1. 2021 žalobce zopakoval, že byl studentem PVŠ, nikoli studentem společnosti UNINOVA, a pouze takové studium měly správní orgány v rámci žádosti posoudit. Odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2020, č. j. 11 A 26/2019-42, považoval žalobce za nesouvisející, neboť jeho předmětem bylo uznání

diplomu, nikoli studia jako takového. Ve zbytku žalobce zopakoval argumenty obsažené v žalobě.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
21. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium na středních nebo vysokých školách v cizině, pokud podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.
 - Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se pro účely tohoto zákona považuje studium na středních a vysokých školách v České republice, s výjimkou dálkového, distančního, večerního a kombinovaného studia, je-li dítě v době takového studia výdělečně činné alespoň v rozsahu uvedeném v § 27 nebo pobírá-li podporu v nezaměstnanosti nebo podporu při rekvalifikaci, a studia po dobu výkonu vojenské základní (náhradní) služby, civilní služby nebo za trvání služebního poměru příslušníků ozbrojených sil; za studium na středních a vysokých školách v České republice se považuje též studium na středních a vysokých školách v cizině, pokud podle rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy je postaveno na roveň studia na středních a vysokých školách v České republice.
 - Podle § 44 zákona o vysokých školách vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia. Za akreditovaný studijní program se pro účely tohoto zákona považuje i studijní program uskutečňovaný vysokou školou v rámci oblasti nebo oblastí vzdělávání, pro které má vysoká škola institucionální akreditaci.
22. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
23. Předně soud uvádí, že správní orgány o žádosti žalobce ze dne 24. 10. 2013 rozhodovaly již podruhé, když předchozí rozhodnutí byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 8 A 57/2017-35, zrušena. Důvodem zrušení předchozích rozhodnutí bylo, že je správní orgány založily na nesprávném (restriktivním) právním výkladu pojmu „*studium na vysokých školách v cizině*“, jenž se vyskytuje v § 12 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Dle uvedeného rozsudku je pojem „*studium na vysokých školách v cizině*“ nutno vykládat extenzivně a za toto studium je třeba považovat i studium na pobočkách zahraničních vysokých škol v České republice, když ke splnění uvedené podmínky postačí, že jsou studenti na zahraniční vysoké škole ke

studiu formálně zapsáni. Zároveň zdejší soud konstatoval, že nepředjímá konečný výsledek meritorního rozhodnutí žalobcovy žádosti, jenž je závislý na posouzení toho, zda žalobcem deklarované studium PVŠ je skutečně postaveno na roveň studia na vysokých školách v ČR.

24. S ohledem na shora uvedené se soud nejprve zabýval otázkou, zda správní orgány respektovaly právní názor uvedený v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 8 A 57/2017-35. K této otázce z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně považoval za klíčové pro posouzení žádosti žalobce splnění dvou podmínek, a to zda v souladu s § 12 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je studium žalobce v rozhodném období (a) studiem na vysoké škole v cizině a zároveň (b) se jedná o studium postavené na roveň studia na vysoké škole v ČR, v daném případě studiem postaveným na roveň studia bakalářského studijního programu akreditovaného a uskutečňovaného vysokou školou podle zákona o vysokých školách. Pouze při současném splnění obou podmínek bylo možno žádosti žalobce vyhovět (viz strana 9 prvostupňového rozhodnutí). První z uvedených podmínek považoval prvostupňový orgán za formálně splněnou, když žalobce prokázal, že v rozhodném období byl přijat a stal se studentem denní formy studia v bakalářském studijním programu „Právo“, studijní obor „Právo“ na PVŠ, mající sídlo ve Slovenské republice a zároveň oprávnění působit jako soukromá vysoká škola a uskutečňovat tento studijní program na základě plné akreditace. Splnění první z uvedených podmínek nečinil sporným ani ministr v napadeném rozhodnutí. V obou rozhodnutích se pak správní orgány obšírně věnovaly splnění druhé z uvedených podmínek, tj. zda se jedná o studium na roveň postavené studiu v ČR.
25. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že správní orgány respektovaly závazný právní názor vyslovený zdejším soudem v rozsudku ze dne 27. 11. 2019, č. j. 8 A 57/2017-35, neboť zejména s ohledem na rozhodnutí o přijetí žalobce na PVŠ a předložené „Potvrdenie o štúdiu“ ze dne 10. 10. 2013 měly za to, že žalobce prokázal, že studuje na vysoké škole v cizině. Stejně tak bylo v plné šíři akceptováno stanovisko ombudsmana sp. zn. 7369/2014/VOPVB.
26. K žalobním bodům soud obecně uvádí, že podstata sporu mezi účastníky řízení se s ohledem na závěry Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2019, č. j. 8 A 57/2017-35, zúžila na otázku, zda studium žalobce na PVŠ bylo možné považovat za studium na roveň postavené studiu na vysoké škole na území České republiky. Správní orgány v projednávaném případě dospěly k závěru, že studium žalobce na PVŠ nelze považovat za studium na roveň postavené studiu na vysoké škole v ČR, neboť žalobce neabsolvoval studium v sídle PVŠ, ale v Praze, v sídle společnosti UNINOVA, když studium nebylo uskutečňováno PVŠ, ale uskutečňovala její společnost UNINOVA. PVŠ pak neměla oprávnění uskutečňovat bakalářský studijní program „Právo“, studijní obor „Právo“ na území ČR, a to ani prostřednictvím jiné osoby. Společnost UNINOVA nebyla oprávněna působit jako soukromá vysoká škola podle zákona č. 131/2002 Z.z., o vysokých školách (dále jen „zákon č. 131/2002 Z.z.“). Na základě shora uvedeného měly správní orgány za to, že studium žalobce bylo uskutečňované bez potřebných oprávnění, a tedy v rozporu s právními předpisy SROV. Toto studium tak nelze považovat za studium na roveň postavené akreditovanému bakalářskému studijnímu programu a uskutečňované vysokou školou v souladu se zákonem o vysokých školách.

27. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným nebo jakkoliv rozporným. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány považovaly žalobcovo studium na PVŠ za studium na zahraniční vysoké škole v cizině. Toto studium však správní orgány nepovažovaly dle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění za studium na roveň postavené studiu na vysoké škole v ČR, a to s ohledem na skutečnost, že nebylo uskutečňováno v souladu s právními předpisy SROV. Výše uvedené závěry pak správní orgány v příslušných rozhodnutích jednoznačným a přesvědčivým způsobem odůvodnily, když zároveň zcela jednoznačně označily důkazy, ze kterých při svých zjištění vycházely. Dle náhledu soudu správní orgány dostaly všem požadavkům vyplývajícím z § 68 správního řádu a judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu týkající se přezkoumatelnosti a přesvědčivosti odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.
28. Se závěrem správních orgánů, podle kterého studium žalobce na PVŠ nelze považovat ve smyslu § 12 odst. 1 písm. c) zákona o státní sociální podpoře a § 21 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění za studium na roveň postavené studiu na vysoké škole v ČR, se soud plně ztotožňuje. Má-li být zahraniční studium postaveno na roveň tuzemskému, musí splňovat obdobné podmínky, zejména se musí jednat o studium akreditované (viz § 44 zákona o vysokých školách). Není-li takové studium akreditované, nelze jej v žádném případě považovat za studium na roveň postavené studiu v ČR. V projednávaném případě bylo správními orgány jednoznačně zjištěno, že žalobce nestudoval v sídle PVŠ. Uvedené vyplývá zejména z žádosti žalobce ze dne 24. 10. 2013, kde je jako místo studia uvedena Praha. Dále tato skutečnost vyplývá z „Rozhodnutí o povolení zápisu do vyššího ročníku studia“ ze dne 30. 11. 2013, „Potvrzení o studiu na vysoké škole“ ze dne 10. 12. 2013, a „Ukončení studia“ ze dne 26. 11. 2014. Všechny výše uvedené dokumenty byly podepsány v Praze a je v nich odkazováno na konzultační středisko umístěné v Praze, případně pobočku v Praze. Zároveň z e-mailového sdělení MŠ SR vyplývá, že akreditace PVŠ na studijní program „Právo“ se omezovala na Fakultu práva a že PVŠ neměla oprávnění poskytovat studijní program „Právo“ v ČR. Z výše uvedeného vyplývá, že akreditace PVŠ se na studium uskutečňované v Praze nevztahovala. Nelze-li na studium žalobce na PVŠ vztáhnout oprávnění PVŠ, nemůže se jednat o akreditované studium, a tedy ani o studium na roveň postavené studiu v ČR dle zákona o vysokých školách. Akreditaci studia nelze v daném případě odvíjet ani od společnosti UNINOVA, která je uvedena na „Potvrzení o studiu na vysoké škole“ ze dne 10. 12. 2013. Je tomu tak proto, že akreditace PVŠ je dle § 47 odst. 2 zákona č. 131/2002 Z.z. nepřenosná. V projednávaném případě tak nemohlo dojít k přenosu akreditace z PVŠ na společnost UNINOVA. Společnost UNINOVA pak nebyla oprávněna poskytovat vysokoškolské vzdělání ani podle platných právních předpisů SR (viz sdělení MŠ SR) a ani podle právních předpisů ČR (viz registr vysokých škol).
29. Tvrzení žalobce, podle kterého došlo ke svévolné změně rozsahu a předmětu řízení, neshledal soud důvodným. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným, stejně jako z prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány rozhodovaly o žádosti žalobce ze dne 24. 10. 2013, jejímž předmětem bylo posouzení postavení studia žalobce na PVŠ pro sociální účely a účely zdravotního pojištění. Pouze a výlučně tato žádost byla ze strany správních orgánů posuzována. Za rozšíření předmětu řízení, případně změnu rozsahu řízení pak nelze označit dovětek prvostupňového orgánu ve výroku rozhodnutí, podle kterého bylo studium uskutečňované na území ČR v městě Praha právnickou osobou s názvem UNINOVA, se sídlem Praha 6, Wuchterlova 523/5, a

neuvedení tohoto dovětku v záhlaví (výrokové části) napadeného rozhodnutí. Tento dovětek byl prvostupňovým orgánem uveden ve výroku rozhodnutí v návaznosti na skutková zjištění učiněná prvostupňovým orgánem v průběhu řízení, která úzce souvisela se studiem žalobce na PVŠ. Z uvedení tohoto dovětku ve výroku prvostupňového rozhodnutí a jeho opomenutí v záhlaví napadeného rozhodnutí nelze usuzovat na změnu rozsahu a předmětu řízení. V průběhu celého správního řízení byla předmětem posouzení správních orgánů pouze žádost žalobce ze dne 24. 10. 2013 a z ní vyplývající skutečnosti o tvrzeném studiu žalobce na PVŠ. Ostatně na žádost ze dne 24. 10. 2013 prvostupňový orgán ve výroku rozhodnutí výslovně poukázal. S ohledem na shora uvedené soud považuje odkaz žalobce na § 41 odst. 8 a § 45 odst. 4 správního řádu za irelevantní.

30. K záhlaví, respektive výrokové části napadeného rozhodnutí, ve kterém výše zmiňovaný dovětek není uveden, soud upozorňuje, že je nutno odlišovat výrok a výrokovou část rozhodnutí. Na výrokovou část rozhodnutí totiž nejsou kladeny tak striktní požadavky jako na výrok rozhodnutí, a to z důvodu, že výroková část na rozdíl od výroku samotného nenabývá právní moci. Ve výrokové části tak je možno předmět řízení s ohledem na srozumitelnost této části rozhodnutí formulovat obecněji (obdobně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118). Jestliže tedy žalovaný ve výrokové části uvedl předmět řízení bez výše uvedeného dodatku, neměla tato skutečnost vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Z vymezení předmětu řízení ve výrokové části napadeného rozhodnutí je totiž zcela zřejmé, v jaké věci bylo žalovaným rozhodováno. Soud doplňuje, že výrokem napadeného rozhodnutí byl podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu zamítnut rozklad žalobce.
31. K odkazu žalobce na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 15 A 57/2015-39, soud uvádí, že jej s ohledem na skutkové odlišnosti nelze na projednávaný případ vztáhnout. Zatímco ve věci projednávané krajským soudem skutečně došlo ke změně předmětu řízení, když na místo žádosti žadatele o prodloužení zaměstnanecké karty za účelem zaměstnání uklízečky byla předmětná žádost posuzována za účelem výkonu funkce jednatele, v projednávaném případě tomu tak nebylo, neboť v každém okamžiku řízení byla správními orgány posuzována žádost žalobce ze dne 24. 10. 2013 a žalobcem tvrzené studium na PVŠ.
32. Pro úplnost soud uvádí, že neshledal, že by výrok prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí byly jakkoliv v rozporu s požadavky, které jsou kladeny na výrok rozhodnutí vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, či usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. US 583/2003. Výrok prvostupňového rozhodnutí a rovněž i napadeného rozhodnutí je dle názoru soudu zcela jasný, srozumitelný, přesný a určitý.
33. Tvrzení žalobce, že ze strany správních orgánů došlo k opomenutí žalobcem předložených důkazů, a to rozhodnutí o přijetí ke studiu a navazujícího potvrzení o studiu, neskýtá prvostupňové rozhodnutí podklad. Z prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce výše zmíněné doklady doložil a že se jimi prvostupňový správní orgán zabýval a vyvodil z nich odpovídající závěry, tj. že žalobce byl studentem PVŠ (viz str. 5 a 9 prvostupňového rozhodnutí), jak ostatně tvrdí i žalobce. S ohledem na uvedené tak nelze ani přisvědčit tvrzení žalobce, že by prvostupňový orgán, případně ministr hodnotil výše uvedené důkazy jakkoliv svévolně.

34. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že e-mailová komunikace byla ze strany prvostupňového orgánu získaná nezákonně. Předně soud uvádí, že i v řízení o žádosti je v souladu s § 3 správního řádu správní orgán povinen zjistit stav věci bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu. Správní orgán se tak nemusí omezovat pouze na důkazy, které předloží účastník řízení, a to tím spíš vyvstanou-li správnímu orgánu na základě účastníkem řízení předložených důkazů pochyby o dané věci. Jestliže tedy prvostupňový orgán získal pochyby, zda studium žalobce na PVŠ v Praze lze považovat za studium na roveň postavené studiu ČR, byl v souladu s § 3 a § 51 správního řádu oprávněn obrátit se na příslušný orgán Slovenska s žádostí o vyjasnění otázky, zda PVŠ, případně společnost UNINOVA disponuje příslušnou akreditací a zda ji lze vztáhnout i na území ČR nebo na jiný subjekt. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že by otázky směřované na MŠ SR byly položeny jakkoliv sugestivně. Účelem otázek položených ze strany prvostupňového orgánu bylo objasnit, zda studium žalobce bylo akreditované, tj. uskutečňované v souladu s právními předpisy SROV. V tomto směru otázky položené správním orgánem I. stupně MŠ SR považuje soud za zcela věcné a objektivní. K námitce žalobce soud podotýká, že ze správního řádu nelze dovodit povinnost správního orgánu I. stupně konzultovat s účastníkem řízení položené otázky. Za rozhodné pro posouzení námítky žalobce pak soud považuje zjištění, že žalobce byl prostřednictvím právní zástupkyně seznámen s e-mailovou komunikací s MŠ SR (viz Zaslání doplnění správního spisu ze dne 20. 4. 2020, č. j. MSMT-11350/2020-4) a měl tak možnost se k ní vyjádřit, případně navrhnout položení doplňujících otázek. Skutečnost, že tak žalobce neučinil, nelze přičítat k tíži správních orgánů. Námitku nezákonnosti získaného důkazu tak soud neshledal důvodnou.
35. Soud rovněž nepřisvědčil závěru, že žalovaný porušil povinnost objektivizace skutkového stavu. K uvedené námitce soud uvádí, že měl-li žalobce za to, že správní orgán I. stupně měl učinit dotaz na PVŠ, pak mu nic nebránilo, aby takový návrh v průběhu správního řízení učinil. Neučinil-li tak, nelze se následně domáhat, že to byl správní orgán, kdo měl takový dotaz vznést. Povinnost správního orgánu zjistit stav věci, nezbavuje žalobce možnosti vznášet návrhy na provedení důkazů, a to tím spíš, že se v projednávaném případě jedná o řízení o žádosti žalobce.
36. K námitce žalobce, podle které z napadeného rozhodnutí dostatečně nevyplývají takové důvody, aby bylo možno rozhodnutí považovat za spravedlivé, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí, stejně jako z předcházejícího prvostupňového rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývají důvody, které správní orgán vedly k zamítnutí žádosti žalobce a které soud shledal v souladu se zákonem (viz výše). Skutečnost, že žalobce jednal v dobré víře, nemůže nic na závěru správních orgánů změnit. Bylo totiž výlučně na žalobci, aby si ověřil, zda studium, ke kterému se zapsal, je akreditované a případně mu bude uznáno. Neučinil-li tak, nelze následně vzniklou situaci klást k tíži žalovaného. Ke zcela obecné námitce žalobce, že napadené rozhodnutí zasahuje do ústavně zaručených práv žalobce, soud podotýká, že takový zásah v projednávaném případě neshledal, když má naopak za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s právními předpisy.
37. K žádosti žalobce, aby soud určil, že žalobcovo studium na zahraniční vysoké škole bylo postaveno na roveň studia vysoké školy v České republice, soud uvádí, že správnímu soudu dle s. ř. s. přísluší toliko přezkum žalobou napadeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené soud k podané žalobě přezkoumal napadené rozhodnutí, jak je ostatně uvedeno výše, a se závěry žalovaného se ztotožnil.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. března 2022

Mgr. Milan Tauber, v.r.
předseda senátu